

Verhaal van de Maand september 2011

Hij kwam binnen toen ik net enthousiast toe werkte naar het hoogtepunt van mijn verhaal. Een lichtelijk kalende man van zo'n jaar of vijftig, gekleed in een stevige, kakikleurig blouse, dito korte broek en stevige hoge wandelschoenen. Op zijn rug droeg hij een stevige kist. In zijn hand hield hij een lange dikke buis, die hij als wandelstok gebruikte. Ik wist even niet meer wat ik moest zeggen en volgde met mijn ogen belangstellend de gestalte van mijn vrouw, die mijn manier van verhalen vertellen reeds door en door kende, en om de nieuwkomer heen naar buiten liep. Door het raam zag ik hoe zij een bordje met de tekst 'ladies' (ondersteboven) passeerde en een hoek om sloeg.

Ogenschijnlijk besluiteloos bleef de man vlak bij de deur staan en keek om zich heen. Van de twaalf tafeltjes was slechts de onze bezet. Ik had klaarblijkelijk te lang gezweven. De Australische familie die ik lekker zat te maken met mijn verhalen over de Bungle Bungle Range in het Purnululu National Park, waar wij net een aantal dagen in rond hadden gezwoven en zij naar toe op weg waren, draaide zich als op commando om en groette de man luidruchtig.

"En toen?", vroeg de moeder mij nieuwsgierig.

"Toen... eh... toen bleek het een enorme hoge, smalle kloof te zijn, die na een paar honderd kronkelende meters uitmondde in een... hoe zeg je dat... in een droge waterval", ging ik aarzelend verder.

"Heeft u het over de Echidna Chasm, toevallig?", vroeg de binnenkomer. Ik knikte. Vrijwel iedereen, die hier bij Warmun Roadhouse stopt, is op weg naar Purnululu of komt er juist vandaan. De Echidna Chasm is een attractie in Purnululu. Purnululu is hot! Door de blanke Australiërs ontdekt in de jaren tachtig van de vorige eeuw, is het inmiddels uitgegroeid tot het Outback-natuurgebied waar je je nog even een echte avonturier kunt

wanen. Je kunt er alleen met een 4WD-auto komen. De meeste campers en caravans zijn verboden. De 56 km lange toegangsweg is onverhard. Wil je Purnululu in dan moet je rekenen op een urenlange tocht over een soms zanderige, soms stenige wasbord-weg, waarbij je minstens 14 keer door het water moet om naar de overkant van een kreek of rivier te komen.

Ook wij hadden in deze relatief gunstige reistijd, de droge winter met relatief koele temperaturen, (zo'n 35 gr.C) de lokroep van het

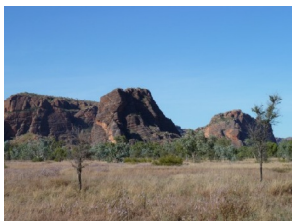
avontuur niet kunnen weerstaan. In een spiksplinternieuwe bronskleurige 4WD-Pajero waren we Purnululu ingetrokken. En nu maar hopen, dat de Pajero hoog genoeg op de wielen stond, zodat we geen water in de motor kregen. Als je met je auto in het water blijft steken ben je aan jezelf overgeleverd; geen verzekering, die de schade zou willen dekken. Ruim 3 uur hadden we ons over de toegangsweg geworsteld, gelukkig zonder grote problemen alle rivieren en heuvels gepasseerd, de armen verkrampt van het ingespannen sturen. Tegen zonsondergang (rond 6 uur) hadden we een eindelijk een kampeerplekje in het noordelijke deel van het park gevonden.

We bevonden ons nu vele uren rijden van de dichtstbijzijnde bewoonde wereld. Voor eten, drinken en brandstof moesten we zelf

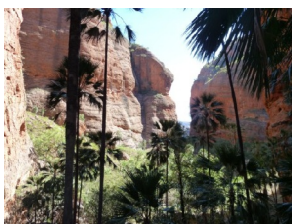
zorgen. Onze kampeerplek bestond enkel uit een veldje, een kraan (géén drinkwater) en een schijthuisje. Purnululu! Dit was het gebied, dat ze hier in West-Australië "the last

frontier” noemden. We kropen in ons trekkerstentje en overlegden fluisterend hoe we de volgende dag de vrije natuur van Purnululu zouden gaan verkennen. Omdat een buitentent in de nachtelijke warmte niet nodig was, konden we zo genieten van de sterren aan de wolkeloze zuidelijke hemel. Tussen de bomen zagen we nog lichtjes van een paar andere kampeerders. Ze waren voor de muskieten naar binnen gevlucht in hun speciale 4WD-campers, volgestouwd met bedden, stoelen, lampen, magnetron, koelkast, fornuis en haardroger. Het gebrom van een generator bleek gelukkig niet in staat het geluid van de chicalden te overstemmen. Midden in de nacht kregen we bezoek van 2 wallaby's, op zoek naar eten. De opkomende zon wekte ons rond 5.30 uur. Een vlucht schreeuwende gala's zorgde ervoor dat we wakker bleven.

We begonnen met een uitgebreide wandeltocht in de omgeving. Al na een paar minuten kon je het gevoel hebben dat je helemaal

alleen op de wereld was. Geen teken van de bewoonde wereld voor zover het oog reikte, alleen met gras en bomen begroeide vlakten, ruwe bergketens en meanderende rivieren. We braken ons kamp op, startten de Pejaro en gingen verder op onderzoek uit. Voordat we de zgn. "Beehives", de bijenkorfvormige bergen en rotsen waar Purnululu zo beroemd om is, gingen bezoeken, wilden we eerst een paar mooie kloven ergens in het noorden van het park zien te vinden. We volgden op goed geluk een van de weinige wegen (uiteraard onverhard en doorsneden met beken). Buiten de auto brandde de hete zon in een strakblauwe hemel.

In één kloof zou dankzij schaduw en een in de natte tijd waterrijke rivier een mini tropisch regenwoudje verborgen zijn. De andere kloof

was eigenlijk meer een spleet van vijftig meter hoog, die zich dwars door de berg kronkelde; beklemmend en indrukwekkend tegelijk. Halverwege de ochtend vonden we het mini-

regenwoud. Het laatste uur hadden we ons wandelend een weg moeten banen over een stenige droge rivierbedding; te doen maar wel vermoeiend in 30 graden. In de schaduw van het mini-regen woud konden we onder de palmen even heerlijk op adem komen.

Op het heetst van de dag vonden we de tweede kloof. Hij viel bijna niet op. Een smalle toegang halfverborgen achter een groot rotsblok. Eenmaal in de spleet was het heerlijk koel. Met onze hoofden in de nek keken we omhoog. Op diverse plaatsen zagen we hoe grote stukken rots waren afgebroken en naar beneden gevallen. Twee enorme brokken zaten op verschillende hoogte tussen beide kanten van de spleet geklemd. Hoe verder we de spleet in liepen hoe meer de stilte ons omhulde. Alleen hier en daar hoorde je het geluid van een dun stroompje water langs de wand. Op sommige plekken was de spleet zo smal dat je beide wanden tegelijkertijd kon aanraken.

Na een honderd meter leek de weg afgesloten door metershoge rotsblokken. Een paar menselijke voetsporen ging echter verder en verdween om de rots heen. Voorzichtig begonnen we ons dun te maken en langs de eerste rots

heen te schuiven. Over de tweede moesten we heen klimmen. Toen hoorden we het... het trage geluid van een aangeblazen muziekinstrument. Verbluft bleven we staan. Speelde het spel van de wind tussen de rotsen ons parten? De toon was niet zuiver, eerder ruw en samengesteld. Even wisten we niet wat we moesten: verder gaan of vluchten? Kwamen de rotsen naar beneden? Begon de rivier weer te stromen? Een tweede geluid volgde, een vergelijkbare klank. Deze hield langer aan, zwol zelfs aan in kracht en zuiverheid. Het leek wel... We keken elkaar aan en klauterden met dubbele snelheid verder. De klanken veranderden, werden complexer. Een variërende toon voegde zich in de geluidsachtergrond. "Amazing Grace" vulde de ruimte.

Drie, vier rotsblokken verder en een hoek om en daar, boven op een extra grote rotsblok stond een man met volle kracht te spelen op een doedelzak. Even meende ik een Schot in traditionele kledij te zien. Even maar...

Toen werd ik aangestoken door het enthousiasme van de doedelzakspeler. Hij ging helemaal op in zijn muziek: "Amazing Grace" in de Echidna Chasm, Purnululu, Outback West Australië.

Er volgden nog een serie andere melodieën die wij niet herkenden. Ademloos bleven wij luisteren, tot hij opeens ons in de gaten kreeg, verlegen grijnsde en zijn hele repertoire herhaalde, met iets meer volume, opdat de gehele spleet zich met de klanken vulde.

Ik was net in mijn verhaal bezig op het tweede rotsblok in de spleet te klimmen toen de nieuwkomer Warmun Roadhouse kwam binnenlopen. Hij herkende mijn verhaal meteen, voordat ik zelfs aan de doedelzakspeler was toegekomen.

"Echidna Chasm?"

Ik knikte.

Hij bromde en schoof aan.

"Wat gebeurde er toen?", drong hij aan. Het voltallige gezin keek mij eveneens verwachtingsvol aan. Wat kon ik anders dan vertellen over die spleet in de bergen in "the middle of nowhere". Over de verrassing van muziek, muzikant en doedelzak? Kortom, mijn verhaal vertellen terwijl de hoofdpersoon in levende lijve aan tafel zit?

"De doedelzak is een heerlijk instrument", mompelde hij toen ik uitgesproken was. "Laten we vieren", ging hij luider verder, "dat het mij gelukt is om op de plek met de mooiste akoestiek ter wereld op mijn doedelzak te spelen. En dat met echt publiek. Kom, ik trakteer! Ijskoffie voor iedereen!"

"Bent u Schots, mijnheer?", vroeg de jongste van het gezin, terwijl hij flesjes ijskoffie op tafel zette.

"Ik zou wel wat anders willen", bekende de doedelzakspeler, "maar het zal hier wel weer een alcoholvrije zone zijn. En nee, jongedame, ik ben geen Schot. Ik ben gewoon een geëmigreerde Oostenrijker, die doedelzak speelt."

"Zit-ie daar in?", vroeg het broertje voorzichtig en wees op de kist met draagbanden.

"Jazeker!. En nee, makker, ik ga hem niet uit de kist halen. Ik ga hier niet spelen. Deze doedelzak mag alleen op heel bijzondere plekken worden gespeeld."

"Zoals in de "Echidna Chasm"", zei de vader. "Precies, de "Echidna Chasm"", antwoordde de muzikant en viel stil. Zijn ogen keken de kring rond. Toen leegde hij in één teug zijn fles ijskoffie.

"Weet u, deze doedelzak heb ik van mijn vader gekregen, die heeft hem weer van zijn vader gekregen, ook geen Schot trouwens. In ieder geval is het een instrument, dat je in ere moet houden. Een instrument dat je respect moet tonen. Je moet het alleen de allerbeste omgeving gunnen om te klinken. Op de dag dat ik mijn eerste deuntje foutloos kon spelen, besloot ik al dat ik op zoek zou gaan naar die plaats op aarde die voor een doedelzak de mooiste akoestiek heeft. In de vrije natuur!"

"Echidna Chasm?" probeerde ik voorzichtig. De muzikant negeerde mij. "Het is toch heerlijk om een doel te hebben? Ik was nog maar 7 jaar, toen ik dat besloot. Een levensdoel! Weet u, zodra ik de kans kreeg, ben ik de hele wereld over gezworven. Eerst uiteraard keihard oefenen, totdat je alle melodieën tot in je botten kent. En dan op zoek. Overall. Reizen, werken en spelen. Ik heb het op zoveel plaatsen geprobeerd. Bijna altijd moest ik na een paar maten alweer afbreken. Leuk geprobeerd, slechte akoestiek. Het moest toch mooier kunnen? Na 20 jaar wist ik het wel. De ultieme akoestiek zou ik alleen ergens kunnen vinden op een plek die nog niet door mensenhanden was verpest: de vrije, ongerepte oernatuur. In de Outback, misschien?"

Ik heb op bijna alle mooie plekken in Australië gespeeld... proberen te spelen, bedoel ik. Sommige plekken waren wel akkoord... Uluru, Katja Tjuta, Undarra, Mirima. Was niet tevreden. Niet echt. Nooit. Verder zoeken, al maar verder. Heel het continent rond. Toen hier in de Kimberley. The last frontier. Nog maar kort ontdekt. Purnululu!"

"Dus de "Echidna Chasm?" probeerde ik nogmaals. "U was daar wel heerlijk aan het spelen."

"Dat is waar. Het was prachtig." Zijn ogen begonnen te stralen. "Ik ging er heen voor de

“beehives-rotsen. Die hadden dacht ik de perfectste akoestiek. Was ook mooi. Heel mooi, zelfs! Maar perfect...? Beslist niet perfect! Teleurstelling, toch!? En dan... complete verrassing... Gewoon als grapje, als probeersel... ik was toch alleen, dacht ik... “Echidna Chasm”. Een briljant geluid. Absolutely brilliant!”

Als vanzelf kwamen zijn armen in beweging. Zijn handen beroerden een onzichtbaar instrument, de ogen nagenietend gesloten.

“En toch... Ik weet het niet”, ging hij opeens nors verder. Zijn lichaam verstrakte. Hij ging rechtop in zijn stoel zitten. “Stel nou dat er toch ergens anders een plek is met een nog betere akoestiek? Purnululu was wel oké..., maar toch... Het genot van succes is zo vergankelijk. Er moet toch meer zijn? Een betere, een perfectere plek, waar... waar ik ècht helemaal tevreden kan zijn? Ik kan dat joch van 7 toch niet teleurstellen? Nah! Ik ben er nog niet! Nog lang niet!”

Moeizaam kwam hij overeind. Hij gooide de

kist vakkundig over zijn schouders en liep naar de deur. Op dat moment stapte mijn vrouw naar binnen. Een blik van herkenning verscheen in haar ogen.

“Hé, de doedelzakspeler uit de Chasm! Wow! Wat leuk! We vonden het zó mooi!”

De man legde even een hand op haar schouder. “Neem een ijskoffie van mij”, zei hij, “omdat je het zo mooi vindt.”, en liep hoofdschuddend de deur uit.

-
Naar reisverhalen uit de
Australische Outback (zomer 2011)
- door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl